

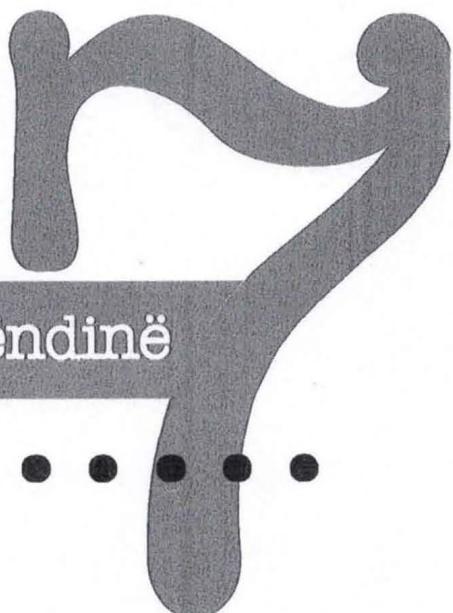
• • • • • • • • •

Studime te Shkurtra Biblike

• • • • • • • • •

Russ Doty

Të njohësh Perëndinë

)

i

G

3

Russ Doty

Të njohësh Perëndinë

Verlag Josua

© Christliches Missionswerk Josua e.V.
Kirchsteig 6;
12524 Berlin

Botimi i parë ne shqip 1996
Përkthyer nga: Flora Feza dhe Rudina Straub

Titulli i origjinalit: Knowing God

Përbajtja

Parathënie	4
Të njohësh Perëndinë	5
Të krijuar për shoqëri.....	8
Marrëdhënia e humbur	11
Fe apo marrëdhënie	15
Të njohësh Perëndinë	18
Bindje	25
Të mësosh të dëgjosh zërin e Perëndisë	29
Kushtet për të dëgjuar zërin e Perëndisë	33
Rizgjimi në bashkësi	38

Parathënie

Kudo në vendin tonë dëgjohet thirrja për rizgjim. Shumë metoda u provuan dhe provohen, në mënyrë që „të ndodhë“ rizgjimi tek ne. Disa tashmë kanë hequr dorë nga kjo shpresë.

Këtu kemi një shkrim, i cilë na kthen pas tek thelbësorja: Të njohësh Zotin dhe të jetosh me Të në një marrëdhënie të ngushtë; të bisedosh me Perëndinë në një marrëdhënie mirëbesimi baba-fëmijë.

Autori, nëpërmjet përjetimeve të veta, sjell qartë idenë se dëgjimi i zërit të Zotit nuk është një privilegji për njerëzit veçanërisht „të bekuar“, por është i përjetueshëm për çdo kristian të lindur sérish.

Edhe ti lexues i dashur, do të inkurajohesh dhe motivoresh nëpërmjet leximit të këtij studimi të shkurtër, për të përjetuar marrëdhënien e ngushtë dhe dashuriplotë me Atin tonë Perëndi.

Zoti të bekoftë për këtë!

Friedhelm Fehr

Të njohësh Perëndinë

Të jesh kristian do të thotë të kesh marrëdhënie me Perëndinë që ka krijuar botën. Nuk bëhet fjalë vetëm të dish diçka rreth Tij dhe të besosh që Ai ekziston, por ta njohësh Atë me të vërtetë, të bisedosh me Të dhe dëgjosh të folurën e Tij.

Kur e lexon, kjo duket gjë e thjeshtë dhe e thjeshtë është! Mirëpo unë e kuptova këtë pikë të thjeshtë, vetëm pasi mbarova universitetin. Vetmëvete kjo nuk është aspak e habitëshme. Shumë njerëz e njohin Jezusin vetëm pasi kanë mbaruar studimet universitare. Me të vërtetë i habitshëm tek rasti im është fakti se unë në shtëpi u edukova si kristian, njoha Zotin që kur isha 8 vjeç dhe kisha thirrje për shërbesë. Universiteti, në të cilin studiova qe universitet kristian dhe unë përgatitesha për shërbesë!

Mjaft të thëna prej podiumeve, shkollave të larta dhe seminareve të priftrinjve kanë të bëjnë me teologji dhe doktrina, por jo me marrëdhënen me Zotin. Dëgjojmë të flitet në seminare rreth parimeve të rritjes së bashkësisë, shërimit dhe besimit, por shumë pak mbi atë se si të dëgjojmë zërin e Zotit. Këtu nuk qëndron çështja se sa shumë dimë rreth Zotit, por a e njohim dhe e duam Atë. Jo disa pandehje të pasigurta, por dëgjimi i zërit të Zotit udhëhoqi një skuadër të rinjsh, të cilët shkuan prej Brazilit të varfër në Guinea Bissau (në Afrikë), një prej vendeve më të varfra të botës, për ti shpallur atje popujve të paarritur deri atëherë, lajmin e mirë“. Qe më tepër se teologji ajo që iu bëri atyre të mundur të përballonin vështirësi të tilla si malarien, mungesën e ushqimit,

madje edhe vdekjen e fëmijës së tyre. Ata i mposhtën këto gjëra dhe jo vetëm kaq, por i mposhtën me gjësim dhe dashuri edhe më të thellë për Zotin.

Le të shohim se ç'farë tha Jezusi rrëth njohjes së Perëndisë:

„Dhe kjo ështëjeta e përjetëshme, të të njohin Ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar.“ (Gjoni. 17,3)

Jetë e përjetëshme nuk do të thotë të kesh ca njohuri mbi gjëra të përcaktuara apo mbi teologjinë e duhur, por të njohësh Perëndinë dhe Birin e Tij Jezus. Gjithashtu, jetën e përjetëshme nuk e marrim duke bërë gjërat e drejta. Jezusi e thekson këtë shumë të qartë tek Mateu 7,21-23:

„Jo çdo njeri që më thotë: Zot, Zot do të hyjë në mbretërinë e qiejve; por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej. Shumë do të më thonë atë ditë: O Zot, Zot, a nuk profetizuam në emrin tênd?

A nuk i dëbuam demonët në emrin tênd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tênd? Dhe atëherë unë do t'ju sqaroj atyre: Unë s'ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi!“

Duket sikur ata kanë bënë gjëra të mira. Të dëbosh demonët, të profetizosh, të bësh mrekulli, këto janë gjëra të mira. Por Jezusi thotë: „Unë nuk ju kam njohur kurrë juve“. Të jesh kristian nuk do të thotë vetëm të bësh gjëra të mira apo të kesh „teologjinë e duhur“, „mësimin e drejtë“, por të

kesh një marrëdhënie me Zotin e universit. Pali ndoqi të njëtin mendim kur ai, prej dëshirës së mallshme për të njojur Jezusin raporton, tek Filipianëve 3,78:

„Por gjërat që më ishin fitim, i konsiderova, për shkak të Krishtit humbje. Dhe me të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një humbje në krahasim me vlerën e lartë të njoħjes së Jezu Krishtit, Zotit tim, për shkak të të cilit i humba të gjitha këto dhe i konsideroj si pleh, që unë të fitoj Krishtin, ...“

Të krijuar për shoqëri

„Pastaj Perëndia tha: Le të bëjmë njeriuun sipas shëmbelltyrës sonë dhe në ngjasim me ne, dhe të ushtrojë sundimin e tij mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit, mbi kafshët dhe mbi të gjithë tokën, mbi rrëshqanorët që zvarriten mbi dhe. Kështu Perëndia krijoi njeriuun simbas shëmbelltyrës së vet, simbas shëmbelltyrës së Perëndisë; Ai krijoi mashkullin dhe femrën.“ (Zanafilla 1,26-27)

„Atëherë Zoti Perëndi formoi njeriuun nga pluhuri i tokës, i fryu në vrimat e hundës një frymë jete, dhe njeriu u bë një qenie e gjallë.“ (Zanafilla 2,7)

Njeriu u bë një qenie e gjallë. Zoti fryu jetën e Tij brenda nesh. Ai na bëri ne të ngashëm me pamjen e Tij. Njeriu është qenia e vetme, e cila u krijuar sipas pamjes së Perëndisë. Pse veproi Zoti kështu? Ai krijoi të gjitha kafshët, të gjitha kriesat, por krijoi njeriuun sipas pamjes së Tij. Unë mendoj se është shumë e qartë; Perëndia donte fëmijë. Ai donte dikë me të cilin të kishte shoqëri. Jo pamja jonë e jashtme, por fakti që ne kemi aftësinë të lidhem me marrëdhënie dhe jemi paisur me personalitet pëershkuaran pamjen e Tij. Bëhet fjalë për faktin që ne jemi në gjendje të kemi marrëdhënie me Zotin dhe ta duam Atë.

Tek Gjoni 1,12 mund të lexojmë se atyre që e pranuan Atë, Ai u dha të drejtën për të qenë fëmijë të Perendise. Ai nuk donte robotë, teologë, por njerëz të cilët të kishin shoqëri me Të. Vetëm ky fakt i jep njeriut një domethënie madhore.

Fakti që Zoti na krijoi sipas pamjes së Tij për të pasur marrëdhënie me ne, i përgjigjet pyetjeve më të rëndësishme në lidhje me identitetin tonë. Ja tre prej këtyre pyetjeve:

1. **KUSH JAM UNË?**
(Pyetja për vlerën dhe domethënien time)
2. **PREJ NGA VIJ?**
(Pyetja për origjinën)
3. **PËR KU SHKOJ?**
(Pyetja për të ardhmen)

Ai i përgjigjet këtyre pyetjeve nëpërmjet faktit, që Zoti na ka krijuar sipas pamjes së Tij.

1. **KUSH JAM UNË ?**
Unë jam fëmijë i Mbretit të universit, i Krijuesit.
2. **PREJ NGA VIJ ?**
Zoti më krijoi sipas pamjes së Tij.
3. **PËR KU SHKOJ?**
Qëllimi im dhe drejtimi im është të kem marrëdhënie me Të dhe të jetoj me të përgjithmonë.

Zoti synonte që ne të gjenim domethënien tonë dhe vlerën tonë në marrëdhëni me Të. Tek Proverbat 17,6 shkruhet:

„**Bijtë e bijve janë kurora e pleqve, dhe lavdia e bijve janë etërit e tyre.**“

Fjala lavdi në hebraisht është „*Kabod*“ dhe në greqisht „*Doxa*“. „*Kabod*“ quhet e përkthyer fjalë përfjalë: „*Të kesh peshë*“, „diçka me peshë, me substancë, me vlerë“. Rrënja e „*Doxa*“ shtrihet zanafilisht në fjalën „*të veshësh*“. Tek ajo përbahen kuptime si „*çmueshmëri*“, „*vlerë*“ dhe „*prestigj*“. Prej këtej rrjedh përfshirë „*vetë pamje*“, d.m.th.

ajo qe mendojmë ne për veten tonë. Identitetin tonë, vlerën tonë, domethënien tonë ne e marrim prej marrëdhënies sonë me Zotin i cili është babai ynë. Këtë model të mrekullueshme marrëdhënieje e gjejmë edhe në sferën e natyrëshme tek vështrojmë baballarët dhe bijtë.

Unë kam 3 djem, të cilët tani janë 10,8 dhe 6 vjeç. Përpara disa vjetësh, kur ishin 6,4 dhe 2, më viheshin prapa kur shkoja në zyrën e bashkësisë. Rrugës unë ndaloja për të kontrolluar dosjen e korrespondencës. Çdonjëri prej tyre ndalonte gjithashtu dhe kontrollonte dosjen time të korrespondencës pikë për pikë si unë. Ata duke shin si rosa të vogla në rresht, tek më imitonin në gjithshka, nga më i madhi deri tek më i vogli.

Ky është vetëm një ilustrim që tregon se ç'farë stili jetese kishin ata, d.m.th. imitonin babanë e tyre. Bajtë e mi donin të ishin si unë (dhe falemderit Zotit që e duan këtë akoma). Pse? Sepse unë jam babai i tyre! Tamam këtë synonte Perëndia Ne e gjejmë kuptimin tonë në marrëdhënien me Atin që na ka lindur.

Shkatërrimi i familjeve në vendin tonë ka lënë dëme të mëdha karakteristike tek një brez i tërë: Pasiguri dhe mungesë vetebesimi.

Zoti, si një baba shpirtëror, planifikoi në fushën shpirtërore që ne si bij dhe bija shpirtërorë të gjejmë vlerën dhe domethënien tonë në marrëdhënien me Të.

Marrëdhënia e humbur

Eshtë e lehtë për tu kuptuar që Satani i shkakton Perëndisë trishtim të madh dhe mund ti shkaktojë probleme të vërteta fëmijëve që Ati i do, duke sulmuar dhe shkatërruar marrëdhënien që Perëndia deshi prej fillimit. Këtu u shfaq mëcati. Tek 1. Gjoni 3,4 thuhet se mëcati është shkelje e ligjit. Kjo do të thotë që ne të gjithë i bëjmë gjérat sipas mendje sonë jashtë marrëdhënies me Atin e dashur. Shkelja e ligjit apo rrebelimi qe arësyja e rënies së Satanit dhe po kështu tundoi ai Evën në kopësht. „**Ti do të jesh si Zoti, do të njobësh të mirën dhe të keqen**“. Ligjshkelja apo rrebelimi është në fund të fundit dëshira për të jetuar pa përgjegjësi dhe llogaridhënie ndaj dikujt

Mirëpo ne mund të kemi marrëdhënie vetëm në atë masë në të cilën jemi të përgjegjshëm. E vëtmja lloj marrëdhënieje që mund të kemi me Zotin, është ajo e nënshtrimit tonë nën zotërimin dhe autoritetin e Tij. Në fund të fundit, Perëndia është Ai dhe jo ne.

Mëcati, për të cilin ne jemi të gjithë fajtorë, ka shkatërruar pastaj marrëdhënien tonë me Atin dhe ka ndikuar si në qenien tonë ashtu edhe në përjetësinë tonë.

Pra, shohim se mëcati na ka ndarë nga Perëndia. Bibla e qartëson këtë tek Jeshaja 59,1-2. Me humbjen e kësaj marrëdhënie, ne humbëm gjithashtu domethënien apo vlerën tonë, shkurt, lavdine tonë. Tek Gjoni 1 shikojmë se Jezusi ka ardhur për të rindërtuar marrëdhënien.

„Ai ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të Tij, por bota nuk e njobu. Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët nuk e

**pranuan, por të gjithë atyre që e pranuan,
ai u dha pushtetin të bëhen bij të
Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e
Tij.“ (Gjoni 1,10-12)**

Jezusi erdhi për të na rikthyer tek statusi i fëmijëve. Qëllimi i Tij ishte jo vetëm që ne të shkojmë në qzell kur të vdesim, por të rindërtonte marrëdhënien me Atin. Kjo është ajo ç'ka përbën të-qenit-kristian. Të njohësh Perëndinë! Pali kap këtë temë tek letra drejtuar bashkësisë së Romës.

**„Sepse të gjithë ata që udhëhiqen nga
fryma e Perëndisë janë bij të Perëndisë.
Sepse ju nuk keni marrë një frymë robërie,
që të keni përsëri frikë, po keni marrë
Frymën e birësisë, me anë të së cilës ne
thërrasim: Aba, o Atë!“ Vetë Fryma
dëshmon se ne jemi bij të Perëndissë. Dhe
nëse jemi bij, jemi edhe trashëgimtarë të
Perëndisë dhe bashkëtrashëgimtarë të
Krishtit, nëse vuajmë me Të dhe
lavdërohemë me Të.“ (Romakëve 8,14-17)**

Ai na jep Frymën e birësisë. Ne jemi të rinuar për birësim! Perëndia donte që ne të vendosemi përsëri në marrëdhënie birërore dhe jo vetëm të jemi njerëz të mirë dhe fetarë. Galatasve 3,26 dhe 4,7 e shpreh këtë mjaft qartë:

**„Sepse të gjithë jujeni bij të Perëndisë
me anë të besimit te Jezu Krishti. Sepse
të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin,
Krishtin keni veshur. Nuk ka as Jude, as
Grek, nuk ka as skllav, as të lirë, nuk ka
as mashkull as femër, sepse të gjithë jeni**

një në Jezu Krishtin. Dhe, në qoftë se jeni në Krishtin, jeni pra pasardhja e Abrahamicit dhe trashëgimtarë sipas premtimit. Edhe them se për sa kohë trashëgimtari është i mitur, nuk dallohet fare nga skllavi, megjithëse është zot i të gjithave, por ai është nën kujdestarë dhe administratorë deri në kohën e caktuar nga i ati. Kështu edhe ne, sa ishim të mitur, ishim të robëruar në elementet e botës, por, kur u mbush koha, Perëndia dërgoi Birin e Tij, të lindur prej gruaje, të nënshtuar ligjit, që të shpengonte ata që ishin nën ligj, që ne të fitojmë birerinë. Dhe, duke qenë se jeni bij, Perëndia dërgoi Frymën e Birit të tij në zemrat tuaja që thërret: Aba, o Atë! Prandaj ti nuk je më shërbëtor, por bir, dhe në qoftë se je bir, je edhe trashëgimtar i Perëndisë me anë të Krishtit.“

Eshtë e qartë pse erdhi Jezusi. Perëndia dërgoi Birin e Tij të vetëm për të çliruar ata, të cilët qenë të ndarë prej Atit të tyre dhe për ti vendosur ata sërisht në pozicionin e fëmijëve. Ky qe plani dhe qëllimi i Zotit. Ai na ka krijuar që nga zanafilla për një marrëdhënie me Të dhe, dërgoi pastaj Birin e Tij për të rindërtuar këtë marrëdhënie, sepse ne kishim mëkatuar dhe u ndamë prej Tij. Një tjetër varg nga 1. Gjoni 3,1 flet për këtë:

„Shikoni ç'dashuri të madhe na dha Ati, që të quhami bij të Perëndisë. Prandaj bota nuk na njeh, sepse nuk e ka njojur Atë!“

Këtu kemi thënien fantastike, që ne quhem i fëmijë të Perëndisë dhe pikërisht këta jemi ne! Zoti na vendosi sërisht në pozicionin e fëmijëve, të bijve e bijave. Ky fakt flet për një marrëdhënie dhe jo për një përshkrim pozicioni, teologji, apo opinion mësimi. Këtu nuk bëhet fjalë për një shpallje fetare të besimit, por për marrëdhënie. Ne rikthehem me të vërtetë tek marrëdhënia me Perëndinë. Pra, mëkat i nuk ka si rrjedhim vetëm shkuarjen tonë në ferr, që do të thotë një shkëputje e përjetshme e marrëdhënieve, por edhe copëtimin e marrëdhënieve. Jezusi nuk erdhi vetëm për të na zhvendosur prej errësirës në mbretërinë e qiellit, por gjithashtu për të na çliruar që ne të mund të rikthehem tek një marrëdhënie me Perëndinë. Kjo është ajo ç'ka përbën në të vërtetë të-qenit-kristian. Nuk bëhet fjalë për formulime mësimore apo teologji, por për marrëdhënie.

Mjerisht, në shumë bashkësi mësohet tamam e kundërtë. Aty mësohet vetëm se ç'janë parimet dhe teologjitet. Kur përgatitesha për shërbimin tim, bashkësia ku unë u rrita dhe universiteti që ndiqja e vinin aq fort theksin mbi këndrimin intelektual të mësimit dhe teologjisë saqë unë, kur mbarova universitetin, kujtoja se dija gjithshka që mund të dihej rreth të qenit kristian. Si përfundim konstatova se në „jetën kristiane“ nuk mbetej gjë tjetër veçse të mësohej Bibla përmendësh. Dhe unë pikërisht këtë bëra. Fatmirësisht, Perëndia më tregoi se të qenit kristian nuk është vetëm një sistem formulimesh besimi, por marrëdhënie me Të. Përpala kësaj kohe unë nuk e dija që ne mund të dëgjojmë zërin e Zotit dhe që Zoti flet. Gjithshka që dija qenë parime dhe teologji. Kjo na çon tek pyetja: „Kemi marrëdhënie apo fe?“

Fe apo marrëdhënie

Fe, e përkthyer fjalë për fjalë do të thotë, të përsërisësh diçka. Sa herë bëjmë diçka sërish e sërish, vetëm sa për të kryer një zakon fetar? Shpesh bëjmë diçka mekanikisht, kurse mendja apo zemra jonë është kilometra larg prej saj. Eshtë si puna e murgjërve tibetianë, të cilët fusin një pusullë lutjeje në mullirin e lutjes. Sa herë që rrotullojnë mullirin e vogël është njësoj sikur ta kenë folur vetë lutjen. Mund t'i shohësh tek rrotullojnë mullirin e lutjes ndërsa ecin, bëjnë pazaret apo lajnë rrobat. Ata e mbushin dhe e rrotullojnë vazhdimisht mekanizmin pa e vrarë asnijëherë mendjen se ç'kuptim ka kjo.

Cilado fe' qoftë, këtu na shpie. Dhe kështu përfundojmë në përpjekjen mekanike, për të mbushur boshllékun që u krijua nga ndarja prej marrëdhënies me Atin. Mirëpo në veprat fetare nuk gjen vërtetësi dhe kënaqësi.

Unë besoj se feja është vetëm një zëvendësim i marrëdhënies së vërtetë me Perëndinë. Ajo është përpjekje për ti pëlqyer Zotit me anë veprash. Por e keqja është se ajo nuk ka as peshë, as realitet dhe as lavdi. Tek 2. Timoteu 3,5 thuhet: „**Ata janë të perëndishëm në dukje, por mohues të fuqisë së saj ...**“ Unë besoj se ky zëvendësim u krijua prej armikut, të cilit fetaria nuk i prish asnijë punë, por i cili urren gjithë ata njerëz që kanë një marrëdhënie të vërtetë me Zotin. Kujto që ky armik do të bëjë gjithshka që ka në dorë për të shkatërruar planin dhe krijesën e Zotit. Tek Ezra 4,1-2 lexojmë disa gjëra mbi veprat e „kundërshtarëve“. Ata që i kundëviheshin popullit të Perëndisë dhe planeve të tij, u morën vesh në fillim me njeri-tjetrin për të dëmtuar dhe shkatërruar planet e Perëndisë. Satanit do ti pëlqente më tepër që ne të pranonim zëvendësimin e „originalit“ me fetari.

Ky zëvendësim favorizon mendësinë: „O burra, sa më shumë vepra dhe rendiment.“ Përfundojmë kështu në përpjekjen për ti bërë gjérat siç duhet, me qëllim që të na respektojnë dhe të na duan. Satanin nuk e ha fare meraku se ç'përmban ky zëvendësim me fetari, por boll që ne të mundohemi ta fitojmë respektin e Perëndisë me anë të veprave tona. Kjo shkakton një pseudodrejtësi apo pseudopérédishmëri dhe e bën të pavlefshme vdekjen e Jezusit. Shkurt, kjo do të thotë që ne përpinqemi të jemi „njerëz të mirë“.

Në kuqtimin fetar nuk ka ndonjë ndryshim të madh ndërmjet Budizmit, Hinduizmit dhe fesë „kristiâne“. Janë të gjitha tentativa të njeriut përtë qenë i mirë. Ndërsa Jezusi nuk na e jep pranimin e Tij mbi bazë të vëprave tona, por mbi themelin e birësisë sonë, e cila na tërheq drejt veprave të bindjes. Jo stërmundimet përtu pranuar nga Perëndia, por dashuria përtu na motivon të bindemi. Ka njerëz që janë gati të flijojnë gjithshka përtirës së bindjeve të caktuara. E shohim këtë tek komunistët nëpër gjithë botën, e pamë edhe tek radikalët e rinj në Shtetet e Bashkuara në vitet '60 dhe '70. Por rrallë gjendet ndokush që flijon diçka dhe që këtë në këtë proces dashuri dhe gjërim të madh përtirës. Kjo është e mundur vetëm atje ku njerëzit duan në rradhë të parë Zotin, kur kanë marrëdhënie me Të dhe kur flijimi i tyre nuk është më një flijim, të cilin ata e sjellin nga vetvetja, por është më tepër një veprim përtirës. Ata që flijojnë diçka përtirës të bindjeve të tyre përfundojnë në shumicën e rasteve cinikë, zemërakë dhe me mendje armiqsore. Por ata, të cilët sjellin një flijim përtirës të dashurisë përtirës Zotin dhe bindjes ndaj zërit të Tij, kanë një qëndrim krejt tjetër. Po jap një shembull.

Një çift i ri la Brazilin, përtë shkuar në Guinea Bissau në Afrikën Perëndimore. Përtirës nga ekonomia, liria personale, sigurimi i ujit të pijshëm, analfabetizmi dhe shumë fusha të tjera, është Guinea Bissau vendi i tretë më i varfër i

)

botës. Të ardhurat mesatare vjetore arrijnë në 147 US\$ për njeri. Megjithatë ky çift i ri shkoi atje me fëmijën e tyre të vogël dhe një grup nga „Të rinjtë me një mision“ për të jetuar si njerëzit e Guineës Bissaut, për të shpallur atje Ungjillin. E gjithë skuadra u sëmur nga malaria dhe kthimet e përsëritshme të malariës. Së fundi, çifti i ri humbi djalin e tyre të vogël, i cili nuk e përballoi dot sëmundjen. Megjithë këtë flijim të madh, ata ruajtën gëzimin e madh për ti shërbyer Zotit. Ata e dinin se kishin shkuar atje sepse i kishte dërguar Perëndia dhe ata qenë të gatshëm për tu bindur.

Kjo nuk është rezultat i një feje. Feja nă thotë të bëjmë gjëra të caktuara dhe të veprojmë „sipas raشتit“. Si përfundim, shumë njerëz duan të shohin se sa afer mund ti shkojne mëkatit pa e prekur atë. Ata duan të jenë të mirë sa për sy e faqe. Pra, në bashkësitet flitet shumë rreth pyetjes: „ç'është mëkat?“ Eshtë ky mëkat apo ai mëkat? Në qoftë se kemi me të vërtetë marrëdhënie me Zotin dhe kuptojmë se mëkatit e ndërpret këtë marrëdhënie, atëherë duam të rrimë prej tij sa më larg që të jetë e mundur. Nuk bëhet fjalë sesa mund ti afrohemë sinorit të mëkatit, por sesa mund ti afrohemë Jezusit. Më kujtohet se kur isha djalë i vogël silleshim përqark buzës së një groove të thellë dhe provonim ti shkonim sa më afër buzës së gropës. Kur arrinim afër kufirit themeli bëhej i pasigurtë dhe i paqëndrueshëm dhe ndonjëherë ai shembej e ne rrëshkisnim në vrimë. Pastaj qeshnim, por po kështu i afrohen shumë njerëz mëkatit. Ata duan të shikojnë se sa afër kufirit mund të vijnë, por pastaj themeli bëhet i pasigurtë. Kur kemi me të vërtetë marrëdhënie me Zotin, duam të jemi sa më larg prej këtij kufiri, sepse duam ti pëlqejmë Zotit.

Të njohësh Perëndinë

Si mund ta ndërtojmë marrëdhënien më Perëndinë? Si mund ta njohim Atë në një mënyrë vërtet intime?

Duhet të dimë që Bibla na zbulon në rradhë të parë vetë Perëndinë. Bibla, vëtmëvete, nuk është gjithshka, por një mjet ndihmës për të njohur Perëndinë. Ne duhet të kuptojmë gjithashtu se Bibla u shkrua për ata që kanë marrëdhënie me Zotin. Ajo kuptohet më së miri vetëm në kontekstin e kësaj marrëdhënie. Meqë synimi i Perëndisë është që ne ta njohim Atë, Ai na dha fjalën e Tij. Bibla nuk është një libër çfarëdo, të cilin mund ta studiosh ashtu si njohuritë ekonomike apo ekonomine e ndërmarrjes. Zoti e dha atë si një zbulesë të Atij vetë dhe atë mund ta kuptojnë me të vërtetë vetëm ata që duan të njohin Perëndinë. Për ata që kanë marrëdhënie me Zotin, lutja është thjesht një bisedë me Të. Për ata, të cilët nuk kanë asnjë marrëdhënie, por janë fetarë, lutja bëhet qëllim i paarritshëm i ndonjë discipline. Ne kujtojmë se bëhem i njerëz më të mirë kur disiplinojmë veten në lutje, apo kur besojmë se akti i lutjes ka vlerë terapeutike. Kjo ndodh sepse nuk ekziston asnjë kontakt i vërtetë me Zotin. Por për ata, të cilët e njohin Atë dhe dëgjojnë zérin e Tij, lutja është një dialog i thjeshtë me një shok të besueshëm. Ndryshimi ndërmjet fesë dhe marrëdhëni bëhet i qartë me një shembull të vogël: Për shkak së unë jam një qytetar i SHBA, kam të drejtat e caktuara të një qytetari. Unë jam qytetar i kombit SHBA. Meqë ne kemi një qeveri demokratike, teknikisht, presidenti është përfaqësuesi im. Pra, teknikisht, unë mund ta marr atë në telefon dhe ti paraqes mendimet dhë idetë e mia, por çdo amerikan e di që po të telefonosh në Shtëpinë e Bardhë nuk flet dot kurrë me presidentin. Por ama, po të jem i biri i presidentit, kjo, njëkohësisht do të thotë që unë jam qytetar

i Shteteve të Bashkuara. Unë kam të gjitha të drejtat e një qytetari, por, përveç kësaj kam edhe lidhje me presidentin. Mund ta marr në telefon dhe t'i them: „Alo, babi, kur do të shkojmë pér ski?“ Njëra anë përshkruan marrëdhënien, e cila shoqërohet me të drejtat e nënshtetësisë, kurse ana tjetër përshkruan një nënshtetësi pa marrëdhënie personale. Mjaft herë e paraqesim të qenit kristian sikur të jemi vetëm qytetarë të mbretërisë së qiellit pa patur marrëdhënie me Mbretin. Pra, ne duhet ta thellojmë dhe ta zhvillojmë marrëdhënien tonë me Zotin.

Disa prej thënieve të Jezusit kanë kuptim vetëm në kontekstin e marrëdhënieς. Ai thotë tek ungjilli sipas Gjonit së paku 5 herë se Ai nuk vepron nga vetja e Tij. Kështu p. sh. tek Gjoni 5,19:

**„Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre:
Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se
Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes,
përveç asaj që sheh atë që bën Ati; gjërat
në fakt që i bën Ati i bën edhe Biri.“**

Jezusi, pra, nuk bëri prej vetes së Tij, por pa punët e Atit. Gjoni 5,30:

**„Unë s'mund të bëj asgjë nga vetja ime;
gjykoj sipas asaj që dëgjoj dhe gjyqi im
është i drejtë, sepse nuk kërkoj vullnetin
tim, por vullnetin e Atit që më ka dërguar.“**

Dhe sërisht flasim për marrëdhënie. Kapitulli 7, rreshti 16:

**„Jezusi atëherë ju përgjigj atyre: Doktrina
ime nuk është imja, por e atij që më ka
dërguar.“**

Ai as nuk mësonte prej vetes së Tij. Kapitulli 8, rreshti 28:

„Atëherë Jezusi u tha atyre: Kur ta keni lartuar Birin e njeriut, atëherë do të njihni se unë jam, dhe se nuk bëj asgjë prej vvetvetes, por i them këto gjëra ashtu si Ati më ka mësuar.“

Ai flet vetëm atë ç'farë Ati i mëson. Rreshti 42:

„Atëherë Jezusi u tha atyre: Po të ishte Perëndia Ati juaj, ju do të më donit, sepse kam dalë dhe kam ardhur nga Perëndia; nuk kam ardhur, pra, nga vetja ime, por Ai më ka dërguar.“

Prej marrëdhënies së dashurisë me Atin u dërgua Jezusi. Zoti, i cili ka zemrën e një babai që i do fëmijët e Tij dhe don të ketë marrëdhënie, dërgoi Birin e Tij. Por Jezusi nuk eci në fuqinë e vet. Ai nuk kishte as sisteme formulimësh themelore të besimit, të cilat ta drejtonin, as ndonjë hartë rrugore, por qëndronte në marrëdhënie.

Adhurimi është një nocion tjetër në Bibël, i cili mund të bëhet krejt i pakuptueshëm, nëse i afrohemë Atij pa pasur marrëdhënie. Në kontekstin e marrëdhënies adhurimi është shprehje dashuriplate e mirëbesimit. Mund takrahasojmë me pëshpërimën dashurore midis një bashkëshorti dhe gruas së tij. Bibla përdor në fakt shëmbelltyrën e dhëndrit dhe të nuses. Nga ana tjetër, kjo bëhet tek „feja“ një akt monoton i të kënduarit. Megjithëse mund të jenë korale frymëzuese apo tekste këngësh, mungon adhurimi i dalë zemra dhe mirëbesimi. Me fjalë të tjera, mungon rëndësia dhe domethënja e ardhjes në praninë e Zotit. Prandaj është shumë e lehtë për t'u

kuptuar, pse shumë të rinj nuk duań të kenë të bëjnë fare me fenë e prindërve të tyre. Sipas këndvështrimit të tyre, kjo lloj perëndishmërie është krejtë pavërtetë.

Shpeshherë ne njerëzit preferojmë më mirë një hartë sesa një udhëheqës për të na treguar rrugën. Duam të kemi gjithshka nën kontrollin tonë. „Unë dua të jem vetë në gjendje të vendos se si tia arrrij qëllimit, se nga të shkoj dhe nuk dua të më japë njeri mend.“ Në qoftë se kemi marrëdhënie me Zotin, nuk e kemi ne kontrollin. Ai është Zot, jo ne. Shpesh problemi ynë fillon kur duam të kemi kontroll. Tek 1. Gjoni 3,4 thuhet:

„... dhe mëkatë është shkelje e ligjit.“

Shkelje e ligjit do të thotë ti bëjmë gjërat me kokën tonë, të kemi kontrollin dhe të mos nënshتروhem. Por n. q.s. duam të kemi marrëdhënie me Zotin, atëherë marrëdhënia e vetme që mund të kemi është ajo e nënshtrimit. Eshtë Ai Zot dhe jo ne, dhe prandaj nënshتروhem nën Të. Nënshtrimi ndaj tij është çelësi i dytë për marrëdhënie me Zotin.

Zoti i dha njeriut autoritet të madh dhe zotërim mbi tokën dhe mbi kafshët. Por ky autoritet na vihet në dispozicion vetëm atëherë kur ne i nënshتروhem autoritetit të Tij përfundimtar.

Me fjalë të tjera: Autoriteti ynë qëndron në përpjestim të drejtë me marrëdhënen tonë me Zotin. Mëkatë i Satanit qe se ai nuk deshi t'i nënshتروhej Zotit, por donte të ishte „si Zoti“. Ky pretendim emancipimi nuk është tjetër veçse rebelim dhe paligjshmëri. Satani tundoi Evën me të njëjtën gjë: „... dhe ju do të jeni si Zoti, dhe do të dini, ç'farë është e mirë dhe e keqe“. Si rrjedhojë është gjithashtu

e qartë, që mosdashja për t'ju nënshtruar Zotit, e cila siç edhe e pamë është ligjshkëlje, është padyshim mëkat. Tek Jeshaja 59,3 thuhet që mëkatet dhe fajet tonë na ndajnë nga Zoti. Nëse duam të kemi me të vërtetë marrëdhënie me Të, duhet t'i nënshtrohemi Atij.

Jezusi e sqaroi këtë kur erdhi për të shpallur „Mbretërinë e Perëndisë“. Shprehja „Mbretëri“ quhet fjalë për fjalë; dispozitë ose zotërim. Me fjalë të tjera Ai thoshte që ne në jëtën tonë duhet t'i nënshtrohemi përsëri zotërimit të Perëndisë, në mënyrë që marrëdhënia e hershme e synuar të mund të rindërtohej. Rezultati i nënshtrimit dhe i marrëdhënie së rinuar është që ne ndryshojmë jo vetëm nga jashtë, por edhe nga brenda. Kjo është edhe bërtama e predikimit në mal. Zoti i kushton vëmendje assaj ç'ka mendojmë në zemër dhe jo veprimeve te jashtme. Kujto thënien e Jezusit mbi ata, të cilët kryejnë vepra të mëdha, por që ai nuk i njeh. Ai thotë: „... ju që bëni paligjshmëira.“ Nuk vendoset nga veprat nëse diçka është e mirë apo e keqe. Pýetja e vërtetë është nëse kjo vepër është kryer në bindje ndaj Zotit.

Ata që janë të bërgosur në fetarinë e tyre shpeshherë preokupohen vetëm për dukjen e jashtme. Ata mund të duken si shumë të perëndishëm, por nuk janë gjë tjetër veçse „mure të zbardhuara (me gëlgere).“

.... Mos ja shiko as pamjen as
shtatgjatësinë, sepse unë e kam refuzuar,
sepse Zoti nuk shikon si shikon njeriu,
njeriu shikon pamjen, kurse Zoti shikon
zemrën.“ (1. Samuel 16,7)

Kur vijmë në pikën ku njohim Zotin, përgjigja jonë e parë ndaj së vërtetës së Tij nuk do të jetë tregimi i të tjerëve me gisht, por zbatimi i kësaj të vërtete në jetën tonë. Ne e

shohim këtë proces tekjeta e Ezrës. Ai „...e drejtonte zemrën tek hulumtimi i ligjit të Perëndisë dhe tek zbatimi i tij dhe i mësonte Izraelit urdhërimet dhe ligjet e Përendise.“ Ti nënshtronsh autoritetit të Zotit do të thotë ta lejosh atë të të ndryshojë dhe jo vetëm të impresionohesh nga fjalët e Biblës.

Çelësi i tretë për një marrëdhënie me Zotin është, të kalosh kohë me Të. Një marrëdhënie mund të jetë e thellë dhe e fortë vetëm atëherë kur kalon kohë me njëri-tjetrin. Me fjalë të tjera: Marrëdhëni janë të lidhura me kohën. Sa më tepër kohë të investojmë, aq më është qëndrueshme bëhet marrëdhënia. Kjo del qartë kur shikojmë marrëdhëni burrë-grua. Unë kam një grua të mrekullueshme të quajtur Mary. Ne u njohëm në universitet dhe u martuam menjëherë pas mbarimit tim të studimeve. Ndërmjet njoħjes së parë dhe dasmës kaluam shumë kohë me njëri-tjetrin për tu njobur mirë. Ç'farë kohe e mrekullueshme që ajo! S'kishte rëndësi ku ishim dhe çfarë bënim, boll që të ishim bashkë. Nuk ngopeshim së ndenjuri bashkë. Tani kemi 15 vjet martuar dhe ende kemi gjithnjë nevojë të kalojmë kohë sëtoku.

Me tre djem në shtëpi është bërë shumë më e vështirë gjetja e kohës vetëm për ne, por kjo është po aq e rëndësishme sa edhe më parë, në mos akoma më e rëndësishme. Të njëjtën energji, të cilën e investuam tek martesa, duhet ta shpenzojmë për të mbajtur gjallë dashūrinë tonë. Prandaj kemi caktuar një mbrëmje në javë, kur ne të dy dalim vetëm. Ia besojmë djemtë një miku të familjes, kurse unë dhe Mary dalim dhe kështu kemi mundësi të bisedojmë me njëri-tjetrin. Në kemi zbuluar se komunikimi ynë dhe marrëdhënia jonë vuani, kur lejojmë që punët e ndryshme të kryqëzohen me kohën e këtij takimi. Kjo vlen po ashtu edhe për kohën që ne kalojmë

me Zotin. Kur ne kalojmë kohë të mirë dhe im cilësi të lartë me të, lidhja jonë bëhet më e fortë. Kjo kohë mund të kalohet në lutje, përkushtim, adhurim, por ajo duhet të jetë personale. Nuk duhet të lejojmë që takimet në bashkësi të zëvendësojnë kohën intime personale me Jezusin, për të cilën ne të gjithë kemi nevojë. Kjo shoqëri është një shoqëri e mirëbesimit dashuriplot. Kemi nevojë të jemi vetëm. Eshtë si marrëdhënia intime ndërmjet burrit dhe gruas, të cilët po ashtu kanë nevojë të rrinë vetëm për vetëm. Në këtë kohë personale ne zhvillojmë afërsinë me Të, të cilën ne e dëshirojmë, dhe aftësinë për të dëgjuar zërin e Tij.

Bindje

Kur dallojmë domethënien që Bibla i jep njohjes së Perëndisë nuk e kemi të vështirë të kuptojmë vlerën e bindjes. Në fakt, të qenit *bindur* është pretendimi më i madh që ka Bibla ndaj nesh. Në qoftë se ne i nënshtröhemi Atit, nuk kemi rrugë tjetër përveç bindjes. Vetëm fakti që Jezusi quhet Zoti ynë na drepoton kâh pika e bindjes. Në qoftë se ne nuk bindemi, as Ai nuk është Zot. Në qoftë se e lexojmë Biblën duke iu referuar marrëdhënies kuptojmë shumë shpejt që bindja është një prej temave kryesore të Shkrimtë të Shenjtë.

Një përbledhie klasike të kësaj teme e gjejmë tek 1. Samuel 15,22-23. Ky vend në Bibël bën të qartë që jo veprat që kemi bërë nga vetvetja e kënaqin Zotin, por bindja jonë ndaj zërit të Tij.

„Ndoshta i pëlqejnë Zotit olokaustet dhe flijimet si bindje ndaj zërit të Zotit? Ja, bindja është më e mirë se flijimi; dhe të dëgjosh me kujdes, është më i mirë se dhjami i deshve.“

Në qoftë se i besojmë Biblës duhet të ecim në marrëdhënie me Zotin dhe të dëgjojmë zërin e Tij pér t'i pëlqyer Atij. E kundërtë e kësaj është rrebelim.

„Sepse rrebelimi është si mëkatë i shortarisë dhe kryeneçësia është si kulti i idhujve dhe i perëndive shtëpiake.“

Ky rrebelim apo mosdëgjim dhe mospërulje na largon prej vendit të autoritetit dhe bekimit të Zotit. Kjo barazohet

me magjinë, sepse ne largohemi prej fushës së autoritetit të Zotit dhe lidhemi me rrëbelimin e Satanit. Fjala e Zotit thotë qartë që bekimi i Zotit është atje ku është bindja.

„Tani, në rast se ti i bindesh me zell zërit të Zotit, Perëndisë tënd, duke pasur kujdes të zbatosh tërë urdhërimet e Tij që unë po të urdhëroj, do të ndodhë që Zoti, Perëndia yt, do të të lartësojë mbi të gjitha kombet e dheut; të gjitha këto bekime do bien mbi ty dhe do të të zënë, në rast se dëgjon zërin e Zotit, Perëndisë tënd ...“ (Ligji i përtërirë 28,1-2)

Ky pasazh na tregon pastaj një numër të madh bekimesh që do të na zenë në qoftë se jetojmë në bindje. Por n.q.s. ne nuk i bindemi zërit të Zotit do të ndodhë pikërisht e kundërsa. Mallkime do të vijnë mbi ne.

„por në rast se nuk i bindesh zërit të Zotit, Perëndisë tënd, për të respektuar me kujdes të gjitha urdhërimet dhe statutet e Tij që sot të urdhëroj, do të ndodhë që të gjitha këto mallkime do të bien mbi ty dhe do të të gjejnë ...“ (Ligji i përtërirë 28,15)

Fakti që mbi ne bien mallkime nuk do të thotë se Zoti mezi pret të bëjmë një gabim për të na qëlluar pastaj me shkop.

Fatkeqësisht shumë njerëz kanë këtë ide për Zotin. Ata besojnë se të gjitha të këqijat që u ndodhin vijnë si rezultat i kërkesës llogari nga Perëndia për ndonjë gabim që kanë bërë në të kaluarën. Perëndia është një atë i dashur. Dashuri do të thotë, të duash më të mirën për tjetrin. Zoti, si një atë i dashur synon vetëm më të mirën

për ne. Ai ka gjithmonë vetëm mendimet dhe qëllimet më mirë përmirësuar. Por ku qëndron tani arësyja përmallkime?

Kur më krijoi mua, Ai kishte një qëllim dhe një plan para syve. Ai vendosi brenda mieje motivacionin dhe dhunitë që më duhesin përtjerë ta përbushur këtë plan. Zoti e di më së miri se si funksionoj unë ose se ç'është më e mira përmirësuar, sipas natyrës sime. Një shembull përtjerë. Ne të gjithë e dimë se makina është mjeti i transportit. Kur unë mbush serbatorin me benzinë, ftohësin me ujë dhe kutinë e shpejtësisë me vaj, makina duhet të funksionojë. Por në qoftë se hedh ujë në serbator, vaj në ftohësin dhe benzinë në kutinë e shpejtësisë nuk mund të shpresoj të shkoj shumë larg. Me fjalë të tjera: Unë nuk e përdor makinën në përputhje me funksionin e saj. E njëjtë gje na ndodh edhe ne njerëzve. Në qoftë se i bindemi Zotit, i cili si Krijues

na njeh më mirë se sa ne veten tone dhe zgjedh gjithmonë më të mirën përmirësuar, atëherë ne do të „funksionojmë“ mirë. Pastaj jemi të lirë, të gjuar, të mbushur dhe të bekuar. Por nëqoftëse refuzojmë ti bindemi Zotit do të bëjmë atë që i kundërvihet mënyrës sonë të funksionimit dhe që në fund fare del se ishtë e keqe përmirësuar. Ati s'ka fare nevojë të na hedhë të këqija (mallkime) mbi kurriz. Ai thjesht lejon që të na zenë pasojat e vendimeve të marra me kokët tonë. Ai s'ka nevojë të na shkaktojë të këqija sepse ne ia shkaktojmë ato vetë vetes tonë. Po ta kuptojmë këtë parim shohim se nuk bëjmë ndonje punë me mend kur nuk i bindemi Perëndisë dhe kur veprojmuojmë sipas mendjes sonë. Mëkatë është me të vërtetë budallallëk. Të veprosh paligjshmërisht do të thotë të mos zgjedhësh as të mirën tonë, as të mirën e Zotit. Prandaj thoshte apostulli Pal se mënyra e të menduarit të mishit është vdekje, por mënyra e të menduarit të Shpirtit është jetë dhe paqe. Prej nga

vjen pra përfytyrimi im i gabuar rrreth Perëndisë? Shumë prej nesh kanë fituar një përfytyrim për Zotin shumë më përpëra se të lexonin Biblën.

Mbaj mend që kam qenë fëmijë i sjellshëm. Kur bëja ndonjë gabim, haja një dackë të vogël. Dukej sikur ime emë të që e kudondodhur. Ajo e merrte vesh gjithnjë kur bëja diçka të keqe. Më vonë kuptova se Zoti ua jep prindërve këtë „njoburi të gjithanshme“. Ditën e parë të shkollës dëgjova atë që dëgjojnë të gjithë fëmijët në një ditë të tillë: „Sillu mirë. Mami nuk të sheh, por të sheh Zoti.“ Kaq shumë prej nesh kanë përfytyrimin e gabuar se Atit mezi sa i pritet të na korigjojë kur bëjmë ndonjë gabim. Shumë kujtojnë se atyre iu plasin gomat nëpër autostrada si pasojë e mendimeve të këqija që kanë për komshiun, apo si pasojë e mëkateve të tjera. Zoti nuk është i tillë. Ai të do ty. Çdo gjë ai e mendon për të mirën tënde. Dhe s'ka dyshim që ai e di ç'është më e mira.

Të kesh marrëdhënie me Zotin do të thotë t'i bindesh Atij. Por kjo bindje nuk duhet të vijë nga frika se mos Ai „na e rregullon qejfin“ po të mos bindemi. Përkundrazi, do të na jepet për shkak të dashurisë së tij për hirin dhe dashurinë ndaj nesh. Jezusi tha: „Në qoftë se më do mbaj urdhëresat e mia“. Kjo thirrje për të qenë të bindur nuk është ndonjë barrë e rëndë apo shpresë e pabazuar. T'i bindemi Zotit është gjëja më e mençur dhe e arsyeshme që mund të bëjmë. Ndërsa pret prej nesh bindje, Perëndia na shfaq dashurinë e tij dhe na tregon se do më të mirën për ne.

Të mësosh të dëgjosh zërin e Perëndisë

Duket sheshit se duhet të mësojmë të dëgjojmë zërin e Zotit, në qoftë se duam t'i bindemi Zotit dhe jo të ndjekim rrugët dhe idetë tonë. Si mund të jemi të bindur, në qoftë se nuk e dëgjojmë zërin e Zotit? Shumë veta kërcejnë si ti ketë kafshuar gjarpri kur unë nis të flas mbi dëgjiimin e zërit të Zotit. „Ç'është ky mësim mistik?“ pyesin ata. „Ti kujton me të vërtetë se Perëndia flet me ty? Ç'farë lloj zëri dëgjon?“ Përpara se të vish në të nejvat përfundime të nxituara apo të bëhesh skeptik, le të shohim Fjalën.

„Kështu Zoti fliste me Moisiun ballë për ballë, ashtu si një njeri flet me mikun e tij ...“ (Eksodi 33,11)

Ç'farë pamje e mrekullueshme intimiteti paraqitet këtu! Zoti i fliste Moisiut si një shoku. A nuk ndjehet në këtë thënie zemra e Atit për gjithë fëmijët e Tij? Natyrisht, ti mund të thuash se këtu bëhet fjalë për Moisiun, i cili qe ndryshe prej gjithë të tjerve. Me siguri që ai qe ndryshe prej shumicës se njerëzve të kohës së tij. Ata kishin frikë se mos vdisnin po t'u fliste Zoti. Mirëpo Jezusi na kallëzon se pikërisht këtë lloj afërsie Ati e dëshiron për të gjithë fëmijët e tij dhe jo vetëm për disa.

„Delet e mia e dëgjojnë zërin Tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin mua“ (Gjoni 10,27)

Në planin e Zotit, dëgjimi i zërit të tij nuk nuk është një përashtim i rrallë për njerëz të veçantë, por privilegji i çdo biri dhe bije të lindur prej Shpirtit të Tij. Po të shikosh

në Testamentin e vjetër, ashtu siç kam bërë unë, do të gjesh herë pas here formulime të tilla si „**Zoti foli ...**“, „**Zoti i foli ...**“.

Njëherë, tek lexoja luftërat e ndryshme të popullit të Izraelit, u entuziazmova nga ato dhe i rradhita në një listë për të nxjerrë parimet themelore. Pasi kisha hedhur një vështrim mbi luftërat e shumta në numër të Joshuas në Jeriko dhe Ai, mbi Davidin kundra filistejeve në Refaim e deri tek Jozafati, i cili luftoi kundër bijve të Moabit dhe Amonit, gjeta vetëm një gjë që ishte e pranishme në çdo raport. Kjo gjë themelore qe fakti që Zoti u foli shërbyesve të Tij.

Ju kujtohet sesi tregova më sipër që edukimi im fetar kish për bazë teologjitet dhe doktrinat, dhe jo marrëdhënien e ngushtë me Zotin. Nuk kisha dëgjuar ndonjëherë se Zoti edhe sot u flet fëmijëve të Tij. Kur fillova të kuptoja që Krijuesi i universit donte dhe don të flasë me mua, u tronditën themelet e gjithshkaje që kisha mësuar në jetën time. Por zbulova që kjo i përgjigjej plotësisht të vërtetës. Zoti do të më flasë mua. Historitë në Bibël na tregojnë jo vetëm atë, që ka ndodhur dikur, por edhe se si është Zoti dhe si vepron Ai. Ashtu si ti, edhe unë jam një prej atyre njérëzve, të cilëve Zoti don t'u flasë me gjithë qejf.

Më kujtohet një ndodhi, ku pasqyrohet hiri i Perëndisë dhe e cila ndodhi në një kohë kur Zoti më mësonte të dëgjoja zërin e Tij. Gruaja ime Mary dhe unë qemë pjesë e një skuadre misionare, e cila duhet të shkonte në ishullin Saipan të Paqësorit për të themeluar atje një degë të „Të rintjtë me një mision“. Ne bëmë plan të fluturonim prej Havait, ku qe shkolla jonë, për në Saipan, më një avion privat të shërbimit korier postar. Kjo shoqëri mbështet postën private dhe e transporton atë me linja ajrore tregëtare. Ata kishin nevojë për një njeri që të shoqëronte

postën në rastin kur avioni duhej të bënte një ulje të paparashikuar në një vend tjetër (për shkak të motit të keq apo diçkaje të ngjashme). Të gjithë pjesëtarët e grupit, njëri pas tjetrit, fluturuan për në Saipan. Mary dhe unë qëndruam prapa dhe do të shkonim të fundit. Një javë para nisjes sonë na telefonuan prej shërbimit korier postar dhe na informuan se ata e kishin përfunduar shërbimin e tyre në këtë zonë të Paqësorit dhe se për ne nuk kishte asnë mundësi për të arritur atje ku donim. Ne u lutëm dhe Zoti na foli: „Unë do të hap një rrugë aty ku nuk ka rrugë“. Po atë mbasdite na telefonoi shoqëria e korierëve dhe na informoi se në mbrëmje do të fluturonte një avion. Pasi kishim dëgjuar të folurën e Perëndisë, ndjemë se kjo qe përkujdesja e tij. Kështu Mary mori avionin e orës 1.30 të mëngjesit për në Saipan, ndërsa unë qëndrova në Havai dhe pyeta shoqerinë e shërbimit korier se mos kishin edhe për mua një fluturim. Ata u përgjigjën se kjo mund të ndodhë pas 6 javësh. Gruaja ime ndërkohë gjendej në mes të Paqësorit dhe unë nuk e dija se kur do të takohesha prapë me të. Por a nuk kishte thënë Zoti se Ai do të hapte një rrugë atje ku nuk ka asnë rrugë? A qe në të vërtetë Ai që foli, apo e kishim shpikur ne këtë? A do t'a mbante Ai fjalën? Fatmirësisht Zoti është i durueshëm, ndërkohë që ne mësojmë. Ai është një baba plot dashuri, i cili gjëzohet kur ne mundo hemi të rritemi. Eshtë njëlloj si me një baba natyror, i cili gjëzohet kur sheh që fëmija i tij nis të ecë. Si baballarë, ne e mbajmë syrin tek hapat e para të pasigurta dhe jo tek rrëzimi. Po kështu shikon Zoti përpjekjet tonë dhe është i durueshëm, ndërsa ne mësojmë. E them këtë, sepse unë nuk mësova t'i ze besë qysh me herën e parë dëgjimit të zërit të Zotit. Për të qenë më i saktë unë ende dyshoja dhe mora hua ca të holla për një biletë fluturimi për në Saipan, ndërkohë që gruaja ime fluturonte mbi Oqeanin Paqësor. Edhe një herë Zoti tregoi hirin dhe dashamirësinë e tij dhe unë nuk rezervova dotasnë

)

fluturim gjatë gjithë javës tjetër. Dy ditë pasi Mary fluturoi e vetme, unë mora një telefonatë prej shoqërisë së shërbimit korier postar. Ata kishin një fluturim tjetër në zonën e Paqësorit. Unë pata boll kohë për të anulluar biletën që pata blerë, për të arritur në kohë në aeroport dhe për të kapur fluturimin e fundit për në Honolulu, prej nga munda të marr fluturimin korrier në orën 1.30 të mëngjesit. Zoti jo vetëm që hapi një rrugë aty ku s'kishte rrugë, por provoi gjithashtu besnikërinë e Tij megjithë mungesën time të besimit.

Kushtet për të dëgjuar zërin e Zotit

Pra, nëse me të vërtetë dëshira e Perëndisë është që çdo bir dhe bijë e Tij të dëgjojë zërin e Tij, atëherë pse shumë veta nuk e përfytyrojnë dot sesi tingëllon zeri i Perëndisë? Apo më mirë akoma, cilat janë kushtet për të dëgjuar zërin e Tij? Si mund të përgatitem për të dëgjuar zërin e Zotit? Unë dua të të përmend disa mendime themelore. Unë e di mirë se Zoti është sovran dhe se Atë nuk mund ta fusësh në sirtare, megjithatë këto kushte janë të mira për nga baza e tyre.

Që të mund të dëgjojmë zërin e Zotit duhet të kemi një marrëdhënie me Të, ashtu siç thashë më parë. Sigurisht që Zoti mund t'i flasë edhe atyre që nuk kanë asnje marrëdhënie me Të, ashtu siç bëri me Saulin, i cili u shndërrua në Pal gjatë rrugës për në Damask.

Por tani po flasim për delet që e dëgjojnë zërin e Zotit rregullisht. Kjo do të thotë që ne së pari duhet të lidhim shoqëri me Mjeshtrin. Duhet të lemë mënjanë fenë dhe çdo përpjekje për tu bërë vetë të pranueshëm për Atin.

SE DYTË, duhet të kemi një zemër të pastër, pa asnje mëkat të fshëhtë. Në Psalmin 66,18 thuhet se kur kam padrejtësi në zemër, prishet aftësia ime për të komunikuar me Atin. Kjo do të thotë që në marrëdhënie me Atin duhet të jemi krejtësisht të sinqertë. Nuk mund të qëndrojmë në mëkat dhe të besojmë se ai (mëkati) nuk do të na dëmtojë. Nuk duhet të qëndrojmë në asnje mëkat, qoftë ai i vetmi mëkat. Efekti i tij i parë është shkatërrimi i aftësisë sime për të komunikuar me Atin tim. Këtu nuk bëhet fjale për ndonjë gabim padashje. Në Bibël fjala mëkat përmban dashjen

apo vendimin për të qenë i pabindur. Për fjalën mëkat përdoren 11 fjalë në hebraisht dhe 7 fjalë në gregjisht. Secila fjalë përmban mendimin e zgjedhjes. Mëkati për të cilin flasim këtu, është vendimi i vullnetshëm për të qenë i pabindur kundrejt asaj që ne e dimë se është e drejtë. Madje edhe në një çështje gjyqësore, nuk ekziston krimi pa ekzistuar vendimi ose dashja për ta kryer atë. Mirëpo shumëve prej nesh u është thënë se vetëm fakti që jemi njerëz na çon në mëkat. Pra, ne bëjmë vazhdimisht pendesë për rastin, ne te cilin do të paskeshim bërë një gabim.

Kjo ndjenjë fajësie zë vendin e Shpirtit të Shenjtë, i cili na bind për mëkate të veçanta. Në këtë rast mund të bëjmë pendesë për shkelje të veçanta dhe jo sepse u ndjekemi përgjithësisht të padenjë. Mëkati i pанjohur ndikon për keq në marrëdhënen tonë me Atin, por një ndjenjë e papërcaktuar se qenkeshim të padenjë na ndalon kryekëput të shkojmë tek Ai.

SE TRETI duhet të jemi të gatshëm për t'u bindur. Zoti nuk flet vetëm sa për të dëgjuar zërin e vet kur llafoset. Ai shpreh dëshurinë dhe simpatinë e Tij ndaj nesh nëpërmjet vërtetimit. Ai na flet, por ama pret edhe bindje prej nesh. Kur flet Perëndia, kjo nuk është ndonjë këshillë apo diçka që ne mund ta marrim ose mund të mos e marrim parasysh. Ne duhet të jemi të gatshëm për tu bindur. Jezusi thotë tek Gjoni 7,17 që „Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e Tij, do ta njoħe, ...“

Ta dëgjosh Perëndinë dhe të refuzosh të bindesh, do të thotë të bëhesh ligjshkeles. Ai, si Zoti më i lartë i universit ka absolutisht të drejtë të kërkqjë bindje prej nesh. Megjithatë, Ai, si atë i dashur që është, nuk na urdhëron të bëjmë gjëra që shtrihen jashtë mundësive tona pa na dhënë për këtë ndihmën e nevojshme. Kjo do të thotë që

ne mund të bëjmë pa përjashtim gjithshka që ai na kërkon. Unë nuk mund të them kurrë se kjo apo ajo nuk mund të bëhet, apo se është e pamundur të bëhet. Unë duhet të jem i gatshëm për tu bindur.

Karakteristike është se shumë nuk mund t'a dëgjojnë të folurën e Zotit sepse ata nuk e zbatuan atë që Zoti u tha herën e fundit. Në qoftë se ti nuk e kuption më zérin e Perëndisë aq qartë sa më parë, pyete veten se mos ka ndonjë gjë që Ai të ka thënë dhe së ciles ti nuk i je bindur plotësisht. Shpesh Ai nuk flet me ne derisa t'i bindemi asaj që Ai tashmë na ka thënë.

SE KATERTI, mësimi i dëgjimit të zërit të Zotit kërkon kohë. Kjo nuk ndodh brenda një nate. Ne jemi një brez që i do gjërat të bëhen sa hap e mbyll sytë. Nëpërmjet furres me mikrovalë dhe kafesë pluhur kemi mësuar që gjërat duhet të ndodhin tak-fak. Kur nuk ndodh kështu dorëzohemi menjëherë dhe kërkojmë diçka tjetër. Ashtu siç marrëdhëniet kërkojnë kohë për t'u zhvilluar, edhe dëgjimi me bindje i zërit të Perëndisë do kohën e vet. Përditë na duhet kohë për të hyrë në praninë e tij vetëm sa për të dëgjuar dhe kohë për tu pjekur e për të rritur bindjen se po dëgjojmë pikërisht zérin e tij.

Ne mund të jemi aq shumë të zënë me gjërat e jetës së përditëshme, saqë nuk gjejmë fare kohë për të hyrë në praninë e tij, për të dëgjuar zérin e Tij. Madje edhe ne që jemi në shërbim, mund të jemi kaq të zënë më shërbimin saqë nuk kemi kohë për Atë që duam. Në jetën dhe shërbimin tim kam përjetuar shumë shpesh se herët, në të cilat e ndjej veten larg prej Atit, janë herë, në të cilat gjendem veçanërisht i zënë dhe nuk rezervoj kohë për marrëdhënien me Të. Ne që jemi në shërbim, jemi në shërbim për arsyet e marrëdhënieve sonë me Zotin.

Shërbimi ynë rrjedh prej marrëdhënies që kemi me të. Meqenëse nuk pëfagësojmë veten tonë, por Mjeshtrin, duhet të përçojmë vetëm ato gjëra që vijnë prej tij. Mirëpo tepër shpesh ndodh që gjërat kthehen kokëposhtë dhe në vend që të rrjedhë shërbimi prej marrëdhënies, rrjedh marrëdhënia prej shërbimit. E kam fjalën që ne shkojmë tek Perëndia vetëm për arsy se e kërkon shërbimi. Ne kalojmë kohë duke studiuar sepse na duhet të predikojmë ose kalojmë kohë në lutje kur kemi probleme që s'presin. Kjo bëhet e qartë tek fakti se kur marrim lejen e zakonshme dhe jemi larg shërbimit bëjmë njëkohësisht edhe leje të zakonshme përsa i përket marrëdhënies.

Këtë e them nga përvoja ime personale. Gjatë shërbimit tim kam patur shumë raste kur më duhej të hetoja priorititet që i kisha vënë vetes dhe të rezervoja për marrëdhënien me Atin tim kohën që i takon.

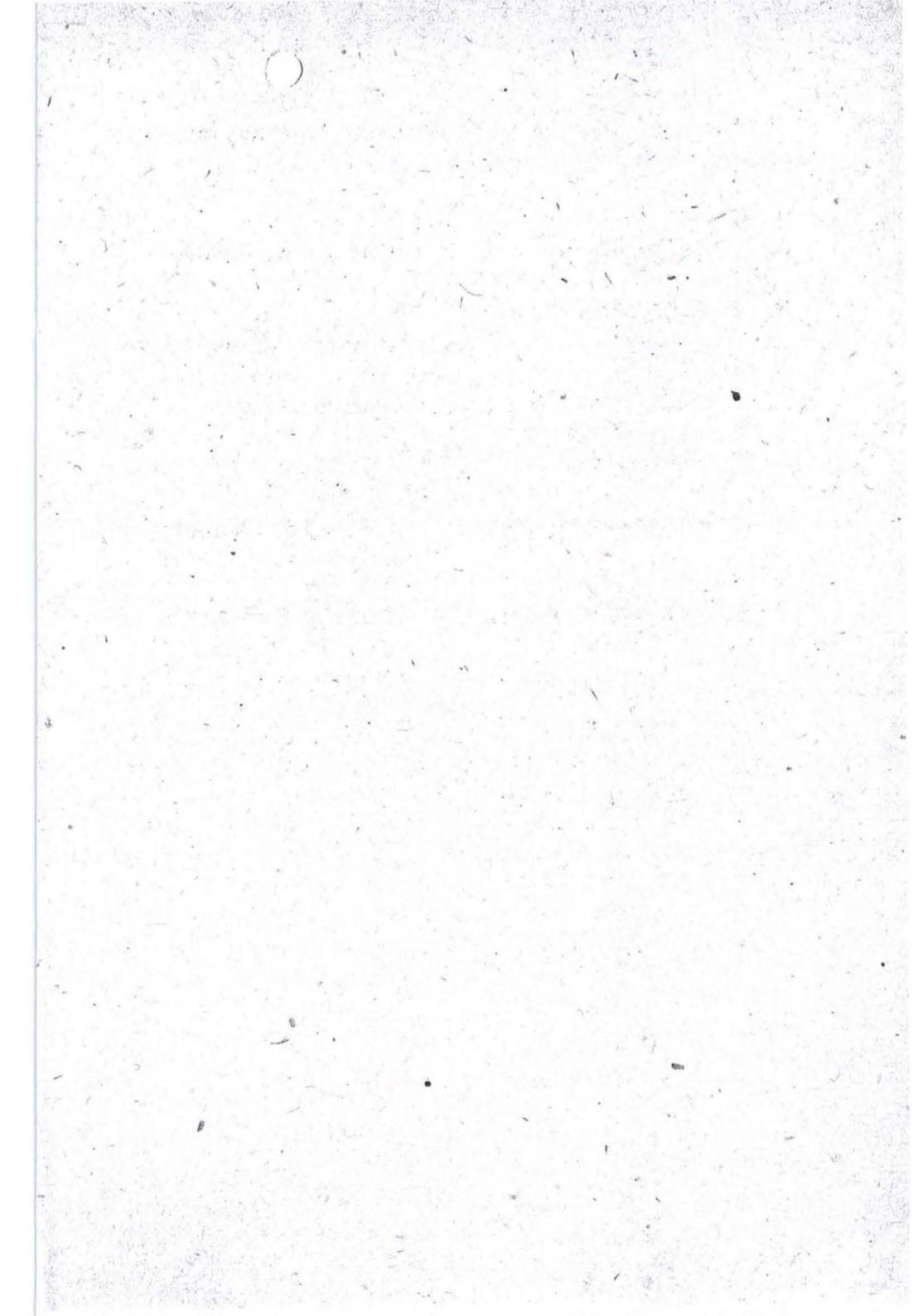
SE PESTI dëgjimi i zërit të Zotit kërkon besim. Kjo është kaq e qartë saqë nganjëherë nuk e vemë re. Ne duhet të besojmë se Perëndia është një Perëndi që flet. Nëse nuk e besojmë këtë në zemrat tona, atëherë do të jemi përherë në mëdyshje nëse është me të vërtetë Perëndia ai që flet. Unë këtu nuk dua të mbitheksoj gjëra që sidoqoftë duken sheshit, por gjithashtu nuk dua të lë jashtë diçka me kaq rëndësi për dëgjin e zërit të Zotit. Unë jam rritur në një bashkësi, në të cilën nuk besohej se Perëndia flet edhe sot e kësaj dite. Nacioni, mbi të cilin themelohet kjo pikëpamje është ai sipas të cilit, Perëndia ka thënë gjithshka që kish për të thënë dhe se gjithshka është shkruar në Bibël. Pastaj varet prej nesh që të. Zbulojmë sesi na drejtoshet fjala e tij. Po ti shtrëngoste një çikë, secili në bashkësinë ku unë u rrita do të pranonte se Perëndia, po të dojë, mund të flasë edhe sot e kësaj dite. Ai është sovran. Por në të vërtetë askush nuk e ka bërë këtë. Në të kundërt. Nëse dikush do të thoshte që Perëndia kish folur me të, të tjerët do të

kujtonin se ai paska luajtur nga fiqiri.. Këtu bëj fjalë për kristianë të mirë që besojnë se gjaku i Jezusit i ka pastruar nga mëkati. Vëtëm se ata nuk besonin se mund të kishin marrëdhënie personale me Perëndinë e krijimit. Edhe sikur ata të thoshin të kundërtën, faktet do të flisnin me një gjuhë tjetër. E vërteta është se vjen një kohë kur ne bëjmë atë që besojmë. Po të besojmë me të vërtetë se Perëndia na flet, do të kalojmë kohë me të për të dëgjuar dhe për tu bindur. Kujto se ai na ka krijuar përmarrëdhënie. Madje s'ish nevoja fare që të na krijonte. Ai na formoi sepse donte të ndante me ne dashuri dhe shoqëri. Ai kurrë nuk ka pushuar së foluri me fëmijët e tij.

Rizgjimi në bashkësi

Kam dëgjuar se shumë veta e quajnë këtë dhjetëvjeçar, dhjetëvjeçar të të korrave apo të rizgjimit. Ata besojnë se ky dhjetëvjeçar do të karakterizohet nga një rizgjim i madh dhe nga rikthimi i Mbretit aq shumë të dëshiruar. Edhe unë besoj se Perëndia dëshiron një rizgjim të vërtetë, i cili të përshkojë bashkësinë e këtij dhjetëvjeçari. Si rezultat i kësaj do të vijnë tek Jezusi një numur i paarritur deri tani të humburish. Rizgjimi që duhet të përshkojë bashkësinë, është një rizgjim i marrëdhënies dhe intimitetit me të Plotfuqishmin. Vetëm një rizgjim i marrëdhënies do të risjellë në bashkësi realitetin e njojjes së Perëndisë. Vetëm ky realitet do ti tërheqë të pashpëtuarit në gjirin e bashkësisë. Për pjesën më të madhe të shoqërisë që na rrethon, bashkësia nuk ka ndonjë rëndësi kushedi se çfarë. Fjalori dhe e folura jonë na paraqesin si një nënkuulturë, e cila është krejt e huaj pér njerëzit që vijnë nga jashtë. Tepër shpesh e kemi zëvendësuar realitetin e pranisë së Perëndisë me shfaqje dhe lojra teatrale.

Në një kohë kur shumë duan t'i rikthehen fuqisë së bashkësisë së Dhjatës së re, unë besoj se ne duhet t'i rikthehem pastërtisë dhe thjeshtësisë së kësaj bashkësie. Ne do të përjetojmë realitetin dhe fuqinë që Ai ka parashikuar pér bashkësinë, nusen e Tij, vetëm atëherë kur ne t'i rikthehem një marrëdhënieje të thjeshtë, plot dashuri dhe bindje me Atin tonë. Vetëm pastaj mund t'ia bëjmë me të vërtetë të njojur Atë një bote që është e humbur dhe që po vdes prej mungesës së realitetit dhe mungesës së kuptimit të jetës. Ati na krijoj pér të na dashur. Le të rikthehem i dhe ta duam atë me thjeshtësi.

Studimet e shkurtra të mëposhtme janë botuar në
Missionswerk „Josua“ në shqip:

Nr. 1 Dishepullimi

Eckhard Neumann

Nr. 2 Pagëzimi me Shpirtin
e Shenjtë

Eckhard Neumann

Nr. 3 Pagëzimi në ujë

Matthias Hüttl

Nr. 6 Shpirtrafituesi

Larry Lea

Nr. 8 Martesa dhe familja

Eckhard dhe Christel
Neumann

Nr. 9 Shpëtimi dhe rilindja

Winfried Rudloff

Qëndron në dispozicion një ofertë e mirë kasetash predikimi dhe mësimi, po ashtu kaseta me muzikë (lavdërim). Ju lutemi kërkonit listën - do t'ju dërgohet pa pagesë.

Adresa e porositjes:

Shqipëri:

Misioni Joshua

Lagja "Partizani"

Rrugë „Brigada 15“ Nr 17

Elbasan - Albania

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

RUSS DOTY, i datëlindjes '54, qe deri më 1992 pastor i dytë i „Christian Chapel of Walnut“, një bashkësi në një lagje të jashtme të Los Angelos / Kaliforni.

Bashkë me gruan e tij Mary dhe 3 fëmijët e tyre Matthew, Andres dhe Eric, u dërgua Russ nga bashkësia e tij në Australi, për të themeluar atje bashkësi të reja bashkë me bashkëpunëtorë prej „New Covenant Ministries“. Në vitet '80 Dotyt shërbyen si misionarë në vënde të ndryshme të botës, p. sh. në Meksiko, Afrikën e Jugut dhe në ishullin Saipan të Oqeanit Paqësor. Edhe ne në Gjermani kemi përjetuar shërbesën e bekuar të Russit, sidomos nga takimet e tij personale me drejtues bashkësish nga zona e Berlinit.

„Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin mua.“ (Gjoni 10,27)

Ky varg biblik përbledh qëllimin e këtij studimi të shkurtër. Me fjalë shumë të qarta autori e fton lexuesin të kërkojë një marrëdhënie të ngushtë me Perëndinë. Kjo marrëdhënie është çelësi për rizgjimin e dëshiruar në bashkësitetona dhe në vendin tonë.